

Hạnh Phúc Vô Hình

Có một phú ông vô cùng giàu có, hễ thứ gì có thể dùng tiền mua được là ông mua về hưởng thụ nhưng, bản thân ông vẫn cảm thấy không vui, ông không cảm thấy hạnh phúc.

Một hôm, ông ta nảy ra một ý tưởng lạ: ông bỏ tất cả đồ vật quý giá, vàng bạc châu báu của ông vào một bao lớn rồi đi chu du, quyết định tìm cho được ai có thể chỉ cho ông làm sao để có hạnh phúc, ông sẽ tặng cả bao của cải cho người đó. Ông ta đi đến đâu cũng tìm và hỏi, đến một ngôi làng thì một nông dân nói ông nên đi gặp vị Đại sư, nếu Đại sư không giúp được ông thì có đi khắp chân trời góc bể cũng không có ai có thể giúp ông được. Ông bèn nghe lời tới gặp Đại sư, vị này đang ngồi thiền.

Chờ Đại Sư thiền xong, ông vui mừng nói với Đại sư:

- Tôi chỉ muốn ngài nói cho tôi cách nào để được hạnh phúc thì cái bao chứa đầy tài sản cả đời tôi mới kiếm được này sẽ là của ngài...

Ông ta vừa nói xong thì vị Đại sư liền tóm cái túi rồi chạy vụt đi. Phú ông sợ qua, vừa khóc vừa gọi đuổi theo:

- Sao ngài lại lấy cái túi của tôi? Tâm huyết của cả đời tôi ở trong đó! Trả lại nó cho tôi!

Nghe phú ông kêu gào thảm thiết, Đại sư đã quay lại trả cái bao lại cho ông ta.

Phú ông được lại cái bao tưởng đã mất nâng niu ôm nó vào lòng mà suýt xoa:

- Cảm ơn Đại sư! Cảm ơn Đại sư!...

Đại sư vẫn điềm tĩnh đứng nhìn ông ta một lúc lâu rồi mới hỏi:

- Ông cảm thấy thế nào? Có hạnh phúc không?
- Hạnh phúc! Tôi cảm thấy mình quá hạnh phúc rồi!

Vị Đại sư cười và nói:

- Phương pháp tôi mới làm không có gì đặc biệt. Chẳng qua là vì con người coi những thứ mình có là đương nhiên và coi thường chúng nên không cảm thấy mình hạnh phúc vì có được những thứ ấy. Ông không thiếu một thứ gì mà ông muốn nhưng cái mà ông thiếu chính là cơ hội mất đi những thứ ông đang có. Bây giờ ông đã hiểu rằng những thứ ông đang có quan trọng như thế nào chưa? Kỳ thực cái bao ông đang ôm trong lòng với cái bao trước đây chỉ là một nhưng bây giờ ông mới thấy quý nó. Ông còn muốn đem tặng nó cho tôi nữa không?

Bài học rút từ câu chuyện:

Con người luôn quan tâm, hoài niệm thứ đã mất song lại không biết trân trọng những thứ mình đang có. Mình đang sống trong hạnh phúc mà không biết mình hạnh phúc. Có lẽ, đó chính là điều bất hạnh lớn nhất của con người và cũng là nguyên do khiến hạnh phúc cứ mãi vô hình. Có một lần sực mất đi cái đem đến cho ta niềm hạnh phúc mới sáng mắt ra, mới hiểu rằng hạnh phúc sssờ sssờ ra đó mà không hay, cứ đi tìm hạnh phúc ở đâu đâu...